

1.

Časopis pro příznivce asistenčních psů

Helppsíček -2/05

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené Vám přináší už druhé číslo časopisu Helppsíček, abyste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro pobavení a občas i pro poučení. Své články a postřehy zasílejte na adresu [.kacka@helppes.cz](mailto:kacka@helppes.cz).

Toto nadělení nás, vlastně naši Jesinu postihlo 18.10.2005 – je to 6 holek a 5 kluků, 6 jich je už v rodinách vychovatelů, 3 už mají své paničky a 2 kluci čekají na své nové paničky.

Textovka – o psovi, který má k problematice handicapovaných co říct.

„ Už je to pět let,
málem se mi zhroutil svět.
Málokdo mi tehdy věřil,
já to, ale, lidi, přežil.
Dneska je mi deset let
a jsem pořád pes jak květ.
Dag Klásek

P.S. Neumím psát, píše za mě panička Jája

2.

Tak tahle textovka mi přišla 31.10.2005 v den desátých narozenin mého psiho kamaráda Daga, a zároveň v den patnáctých narozenin mého syna Petra. Dag Klásek je pes, který vždycky měl a bude mít v mém srdci zvláštní místo. A tak jsem ho poprosila, aby Vám vyprávěl svůj příběh:

Narodil jsem se spolu s brášky a sestrami mamině, feně bernského salašnického psa. Byl nás plný pelech. Všichni byli stejní jako mamka, jen já jsem vypadal, jako kdybych strkal čumes do komína a moje bílá náprsenka je jen taková maličká. Přesto se cítím jako berňák. Pak si pro mě přišli, říkali, že jsem dárek pro nějakou Jáju. Byl jsem celý nedočkavý, co je ta Jája zač. Hned jsem si jí zamiloval a taky Petra a jejich dvojčata - kluky. Doma už jeden pes byl. Malý, celý černý a jmenoval se Michal. Jáju hrozně zlobil a taky utíkal a toulal se. Tak jsem si hned řekl, že nebudu jako on. Od začátku jsem hezky Jáju poslouchal, aby se se mnou nemusela zlobit jako s Míšou. Nejdřív jsem toho vořecha neměl rád, ale potom jsme se docela skamarádili a blbli jsme spolu po zahradě. Jen Míša občas ze zahrady utekl a toulal se po okolí. S Jájou jsme si užívali, v létě jsme jezdili na kole k rybníku (tedy já jsem běžel podél kola) a v zimě jsme dělali procházky v hlubokém sněhu. To se mi vždycky krásně umyl kožíšek. Taky jsem moc rád chodil s Jájou do práce. Pracuje jako vychovatelka v dětském domově rodinného typu a já mám děti moc rád. A nejen děti, všechny lidi. Oni mě taky a vždycky říkali: „ Ten je krásnej, jen promluvit“ Káča říká, že jsem rozený canisterapeutický pes a že bych u nich v Helppesu měl složit canisterapeutické zkoušky, ale já už nejsem žádný mladík, tak to nechám být.

Jednou, to mi bylo skoro pět, jsme šli s Jájou do děčáku. Já jsem se začuchal u hospody a Jája mě hned zavolala. Právě jsem si tam četl o jedny krásný psí holce a tak jsem nedával pozor a místo k Jáje jsem běžel na druhou stranu. A už to bylo, strašná rána a bolest. Já jsem vběhl přímo do rozjíždějíciho se auta. Kňučel jsem na Jáju, že je to moje vina, že ona za nic nemůže, ale ona plakala víc a víc. Odnesli mě k autu a fičeli jsme do Klatov k panu doktorovi Královi. Pan doktor mě ošetřil a řekl, že je to zlý a že mě bude druhý den operovat. Doma mě uložili do pelišku a ten rošťák Míša si ke mně lehl a olizoval mě. Když jsem chtěl čůrat, tak vzbudil Jáju a vůbec se ode mě nehnul. Bylo mi vážně zle. Druhý den mě naložili do auta a Míšu dali do boudičky. V Klatovech mě operovali a když jsme se vrátili byl Míša v boudě mrtvý. Doktor řekl, že jeho srdce nevydrželo ten stres a obavy o mě. A tak jsme byli všichni ještě o něco smutnější. Řekl jsem si, že musím bojovat, aby nezůstala Jája sama. Po dlouhé době jsem se uzdravil, ale mojí nohu pan doktor nezachránil. Musel mi jí uříznout a ze mě byl pes invalida. Všichni Jáje říkali, že jsem moc velký a těžký, že kdyby to byla zadní noha, tak by to šlo, ale takhle, že se neunesu. Tak jsem se moc snažil a naučil

3.

jsem se poskakovat o třech. Musím přiznat, že se nám změnil život. Už nechodíme do lesa na dlouhé a krásné vycházky, ale jen na krátké po okolí. K rybníku mě vozí Jája autem, ale do děcáku občas doskáču. Lidi mi teď říkají: „Chudáček, jen promluvit“ Ale já a moje Jája to tak nevidíme. Užíváme si život pořád, jen trochu jinak. Já jsem docela spokojený, protože se hodně mazlím s Jájou a taky s dětmi z děcáku. To je dobře, že máme dostatek dětí v domově, protože naši kluci za tu dobu vyrostli ve velké chlapy a doma je moc nevidím. Jsem prostě šťastnej pes a Jája říká, že i bez přední tlapy jsem velký fešák.

podle vyprávění Daga zapsala jeho kamarádka Káča

Stále nám docházejí ohlasy na rekondiční pobyt v Doksech – tady jsou některé

Milionář

Já Vít Nejedlý z boží vůle milionář, vlastník kajutové jachty jsem se vydal na vlastní riziko prozkoumat bez zraku a dokonalého pohybu camp Poslův mlýn: KULICH. Po dobytí tohoto Území jsem šel prozkoumat místní kuchyni, kde jsem se tak nacpal, že po nabytí první postele jsem padl a zbytek průzkumu jsem nechal na později.

V dalších dnech jsem poznal spoustu dravých jedinců a jejich doprovodů-lidi. Díky naší automobilové technice jsme i s terénním tatínkem a jejich dceří na vozíku dobyli hrad BEZDĚZ. Na místní paroplavbě po Máchově jezeře jsme prokoukli i taková místa, která byla zničena po technopárty a pak jsme se s nevyspalým kapitánem dostali i ke břehu. Jako další zpestření byla jízda na koni.. Bohužel jízda se nezdařila, jelikož jsem ani po třech na něj nevyšel a kůň pubertálně zdrhl.

Táborák je prima. U něj se zpívá, tancuje, pije a papají nezdravé klobásy. VYSVĚTLÍM. Prostě i slepý prokoukne, s hudbou a našimi děvčaty tancujícími jak bludičky v mlze. Po prvé jsem ležel v závodním kole pro vozíčkáře, projel skrz kemp a zjistil, že tento velocipéd prý jede až 60km v hodině. Nakonec dorazil etolog a já jsem se mu vyzpovídal jako čekatel na nového, černého spolubydlícího. Nejedná se o Roma, Afričana ani jinou národnost.

I přes dokonale zmáknutý program se dala přibrat kila na celý rok a tak se tam těším znovu a zákonitě musím svoji váhu srovnat.

S poděkováním za krásnou rekondici HELPPESU Váš Milionář Vítek o této přezdvíce ví jen trenérka Vladka a ta Vám vše vysvětlí.

4.

Toto nám napsala maminka klientky Evičky, která má asistenční fenku zlatého retrievera Sáru

Rekreačně rekondiční pobyt v Doksech

Jsem strašně ráda, že jsem se zúčastnila zdejšího pobytu. Naučila jsem se mnohem lépe pomáhat Evě. A to hlavně díky cvičitelce Kačce, která Evku a Sáru připravila na Zkoušku ovladatelnosti psa.. Splnili ji na výbornou. Hrozně se mi líbí přístup cvičitelů ke všem lidičkám, ať už jsou nevidomí nebo na vozíčku.

Je zde zajímavý program. Měli jsme tu psiho psychologa, veterináře, ukázky cvičení poslušnosti a psů záchranářů, agility, tanec se psy, výlety, večery s kytarou a country hudbu. Ukončení samozřejmě táborákem. Poučení a s krásnými zážitky jsme odjížděli a slíbili si, že se zde zase příští rok sejdem.

Velký dík patří celému týmu Helpes za zorganizování zdejšího pobytu.

Věra Svěráková

A toto napsala Evička

Psí tábor

Psí tábor! To slovo pro mě i pro Sáru znamená hodně. Mám spoustu zážitků. V sobotu se jelo parníkem po Máchově jezeře, což bylo pěkné. V neděli byla prohlídka hradu Bezděz. Kdo se chce ovšem dostat až k hradu, musí vyšplhat nebo vylézt někomu na hrb a nechat se vynést. V pondělí a v úterý jsme se připravovali na zkoušky. Pro zpestření dne nám přijeli zahrát a zazpívat. Zkoušku jsme udělali a byl to pro nás neopakovatelný zážitek. Ve čtvrtek se přijel představit pán se sportovními psi. Na rozloučenou si uděláme táborák. I když se všichni rozjedeme do svých domovů, krásné vzpomínky nám všem zůstanou.

Z prvního čísla znáte labradorku Jessí. Tahle psí holka má zajímavé zážitky, o které se chce s Vámi podělit.

Zapomněli moje jméno

Od mala se jmenuji se Jessí, Jesica, Jeska někdy i Jesule, ale padlo i několik nepřilíživých jmen na mou osobu zvláště, když se mi povedlo něco rozkousat. Ty tu jako slušná holka psát nebudu. Pak jsem ale začala cvičit s Irenkou, to je moje cvičitelka, která je na mě moc hodná a docela si s ní rozumím. Naučila mě spoustu zajímavých věcí, jako že, když někdo zavolá „Babi“ já musím zvednout zadek a jít k ní, drcnout do ní. Za to potom dostanu odměnu. Hrajeme spolu každý den takovou hru, jako že Irenka nic neslyší a já jí musím ukazovat různé zvuky. Ani to není tak moc těžké, spíš docela zábavné. Divné ale bylo, že Irenka na mě ani jednou nezavolala svým jménem. Pořád volala nějakou

5.

Roxi. Už jsem si připadala jak blázen, když mi to klaplo. To jsem teď já. Úplně mi to celé došlo, když jsem byla s Jitkou v Hrochově Týnci na návštěvě u mé Babi. To je moje nová panička, která nic neslyší a jméno Jesica neumí vyslovit. Proč to neřekli hned? Mně se jméno Roxi docela líbí, je podobné jako Rex, to je ten psí komisař.

SEZNÁMENÍ

Jsem neobyčejně obyčejná labradorka a tak vám chci představit mojí nastávající paničku a její blízké.

Jednoho krásného dne jsem vyrazila na výlet vlakem do Hrochova Týnce. Proč tam? Název zajímavý a hrochy jsem ještě neviděla. Po několika ospalých hodinách jsem vypadla z vlaku a co vidím? Jen normální nádraží a tak se vydávám přes město k hrochům. Tam taky žádní nejsou a tak jsem zklamaná.

Seznamuji se s okolím, paničkou a jejími blízkými. Pán mě uplácí masíčkem a tak se pomalinku nechávám od něj i pohladit. Já chlapy totiž moc nemusím. Jsem ženská, a tak jsem vybíravá, jak se patří.

Po zdřímnutí a ochutnávce kozího mléka se jdeme ven projít a zároveň seznámit s dvorkem. Hned první co jsem prohnala, byla slepice, která tam kvokala a na dvůr kakala. To se přece nedělá. Pak nastalo to zajímavější. Skamarádila jsem se s kozou a tak jsme si hrály, až jsme spolu navzájem ochutnaly spadaná jablka a vyrazily na vycházku skrz ves. Potkala jsem se i s místními psy, kteří mě chtěli zblízka poznat a já už byla unavena a tak jsem to nechala na jindy. Přece tu nejsem naposled.

Následoval pozdní oběd a to jsem ráda, že jsem toto papat nemusela. Specialita: myší rýže; ano dobře slyšíte a k tomu nafoukané maso na způsob Číny. Jak jsem to tak sledovala, na stole byl zájem o maso, jen ta rýže stále byla ve stejném množství na talířích. No, tvářili se zajímavě. Koláče jsem taky ochutnala a ty byly JO dobré. No zkrátka jsem usoudila, že se mi tu bude líbit a budu tu mít i kamarády.

6.

Nejdříve to vypadalo na boj

Vypadá to, jako že tu stojíme kozy dvě, ale já jsem opravdu labradorka Roxi

7.

Hlinsko

Je pár dnů před kastrací a je mi smutno po "Babi", kocourovi a koze a tak vyřáším s průvodkyní Jíťou tentokrát do Hlinska. Se všemi se uvítám a čekám na to, co se bude dít dál. Vchází pán a já ho sprdla s tím, proč vchází zpoza rohu, kam nevidím. No, jak správná dáma. Přivítal mě čerstvými karbanátky a tak jsem mu to odpustila. Pak vždy, když přicházel, přinesl nějakou mňamku .

V těch pár dnech, co jsme tam byly, jsem poznala hromadu dětí ze ZŠ, kam jsme chodily do kotelny na kafe. Byly jsme se představit v obchodním domě, optice, několika dalších prodejnách a kam mě zatáhly, byl obchod vedený VIETNAMCEM, který se mě bál pohladit. Hurá, našel se zatím jeden chlap, který má přede mnou respekt.

K večeru se šly ženský protáhnout na aerobik a nechaly na kuchyňské lince čerstvě upečené štrúdl. Byla jsem doma sama, nudila jsem se a tak jsem prolezla, co se dalo. A když už se mi půl hodinka zdála dlouhá čekáním, tak jsem si ochutnala ten štrúdl. Ten co byl na kraji byl pro pána a byl bez ořechů. Ten mi chutil víc, než ten ořechový. Z toho jsem jim tam kousek nechala, aby nežbrblaly. Vtrhly do dveří dřív, než jsem stačila po sobě uklidit těch pár jablek s rozinkami, co mě vypadlo. .

Při zpáteční cestě jsme z autobusu pozdravily vnučku, kterou již také znám a těšila se na mě, alespoň na pomazlení a pádily jsme do Helppesu. Už tu budu snad jenom pár dnů. Už se tam na "Babi", tak říkají mé paní, moc těším.

Jedu tam nejen jako její asistent, ale prodloužit jí stáří a aby měla taky s kým povídat a nebyla sama a a a a, však víte samy.

Báseň od naší stálé dopisovatelky Petry

Bella a já

Bella bezva fena je,
občas v práci stávkuje.
Schody spolu zvládáme,
obrubičky hledáme.
To Bellu moc nebaví,
jen někdy se zastaví.
Bella překážky už zvládá,

vyvede mě, má mě ráda.

8.

Po přechodech s Bellou chodím,
větví stromů se moc bojím.
Za dobrou práci Belle odměnu dám,
pár piškotů jí podám.
Pohladím jí po těle,
promluví k ní vesele:
„Jsi hodná, šikovná fena,
brzy budeš u mě doma,
ven spolu chodit budeme,
pak se v parku vyblbneme.
Tohle Bella slyší ráda,
bere mě jak kamaráda.
Nechce v kotci být,
u mě doma už chce žít.

autorka: Petra Zelenková od Belly

Asistenční pes boří mosty mezi kontinenty

Následující příhodu má na svědomí opět naše Baruška. Samozřejmě se také odehrála v jejím oblíbeném parku v podhradí Špilberku. Při vycházce jsme dorazili na naše tradiční místo u vodotrysku. Zde jsou téměř do půlkruhu uspořádané lavičky. Zasedli jsme na krajní lavičku a na opačném konci půlkruhu seděla nějaká osamocená osůbka, které jsme nevěnovali pozornost. Netušili jsme ovšem, že Barku něčím zaujala. Později se ukázalo, že zřejmě rohlíkem. Stejně jako jindy jsme Barču vypustili a mysleli si, že dodrží pravidelný harmonogram svého výběhu. To znamená, že se proběhne, vykoupe se ve vodotrysku a vrátí se k nám k lavičce. Tentokrát však vzala Barča scénář do svých tlapek. Sice se proběhla, avšak po té si to namířila k oné osobě, přisedla si, vrtěla ocasem a významě pokukovala po rohlíku. Kousek dostala, ale my jsme ji pro jistotu odvolali. Barča ten kousek ještě jednou zopakovala, ale to už po ní vystartoval manžel. Omlouval se osůbce za Barku, ale ta jen s úsměvem řekla okay okay. Manžel se vrátil a povídá mi: „Ona je to asi Japonka“ Já jsem si jen přála, aby

Japonka co nejdříve odešla a my mohli zase Barunku pustit. Ovšem opak byl pravdou. Milá Asiatka se rozhodla strávit s námi ještě další hodinku. Po chvíli se

9.

sice zvedla, ale namířila si to přímo k nám. Snažila jsem se zmobilizovat co nejrychleji zbytky svých znalostí angličtiny. Podala mi malý dáreček se slovy, že je to typické pro Taiwan. Kristýna byla z Taiwanu a byla v Česku na dovolené. Rozhovor se samozřejmě točil kolem Barči. Zajímala se, co to má za označení, a tak jsem vysvětlovala, co je to „Helpes“. Snažili jsme se co nejlépe předvést Baruščinu poslušnost a asistování. Zavelela jsem Barče „down“ a Kristýna se mě s užaslým výkřikem ptala, jestli Bára umí anglicky. Byl to pro mě oříšek vysvětlit, že to je jediné anglické slovíčko, kterému rozumí a co znamená v češtině. Protože ale všechno souvisí se vším, tak došlo i na další témata. Když chtěla něco vysvětlit v prospektu o Brně, tak jsem se snažila přetlumočit, že špatně vidím, proč jsem na vozíku atd. Udivilo ji, když jsem jí řekla, že dnes mluvím anglicky po 25 letech. Polichotilo mi, že mé zajisté gramaticky správné angličtině hojně doplňované posunky, rozuměla. Poté došlo i na fotografování a výměnu adres. Docela mě pobavilo, že naše mediální hvězda Baruška se dostane až na Taiwan v podobě fotografií z dovolené. Překvapení pro mě bylo, když tento týden přišel dopis od Kristýny i s fotkami. Teď je na mě, abych odpověděla. Barunka mi zajišťuje skutečně fajn kontakty. Teď mě donutila oprašovat svou angličtinu. Přesvědčila nás, že asistenční pes dokáže bořit nejenom mosty mezi lidmi, ale i mezi kontinenty. Barunce, která všechno spískala jsem ukázala obálku z ciziny se slovy: „ Tak Asiatku už máme a příště by to chtělo někoho třeba z Afriky.“

Nyní pro Vás máme pár tipů, co se nosí a bez čeho Váš miláček nemůže prostě být

1) Je to slušivá paruka, vhodná v těchto zimních měsících zvláště pro krátkosrstá plemena – nemrzou jim v ní ušiska

10.

2) Letos už to nestihnete na Halloween, ale dá se použít na maškarní plesy – zaručeně přivodí paniče mdloby

11.

3) Není třeba komentovat – jedná se o praktický a mimořádně vydařený doplněk do deště

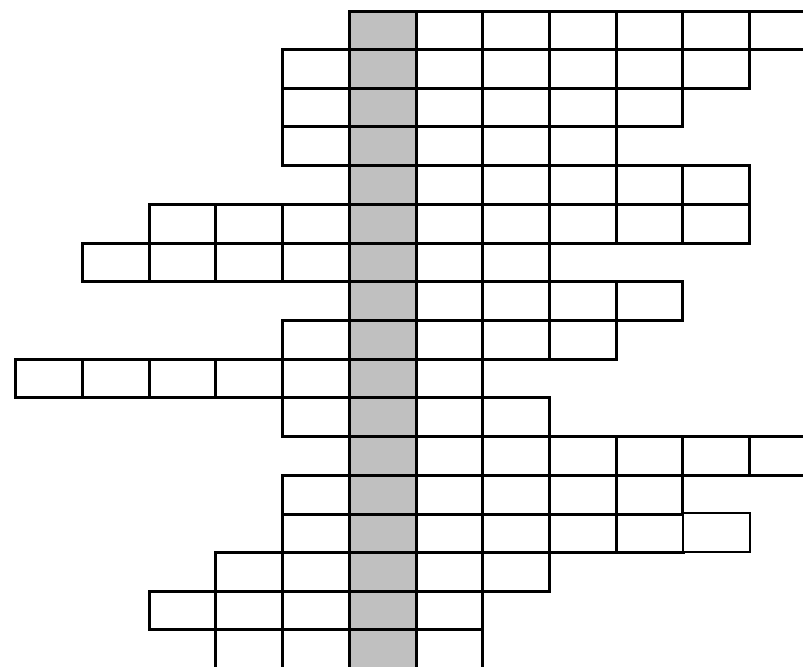
Vyluštěte tajenku

1. Každý den po svém psovi sbírám
2. Můj pejsek usíná ve svém
3. Čistokrevné psy rozdělujeme do jednotlivých
4. Házím svému psovi a on mi ho nosí
5. Pes je nejlepší člověka
6. Psí doktor je
7. Filmový Rex je psí a bojí se ho každý kriminálník

12.

8. Granule jsou nejobvyklejší psí
9. Psí slečně říkáme
10. Psím mimiňům říkáme
11. Můj pes má plnou hubu
12. Za odměnu dostává můj pes
13. Můj kamarád ze Slovenska volá na psa: „Mišo, aport“
14. Na silnici si psa vždy připnu na
15. Když dám psovi pořádný, tak mě poslechne
16. Můj pes je tak zvědavý, že všude strká svůj
17. Nejoblíbenější pochoutkou je pro mého psa telecí

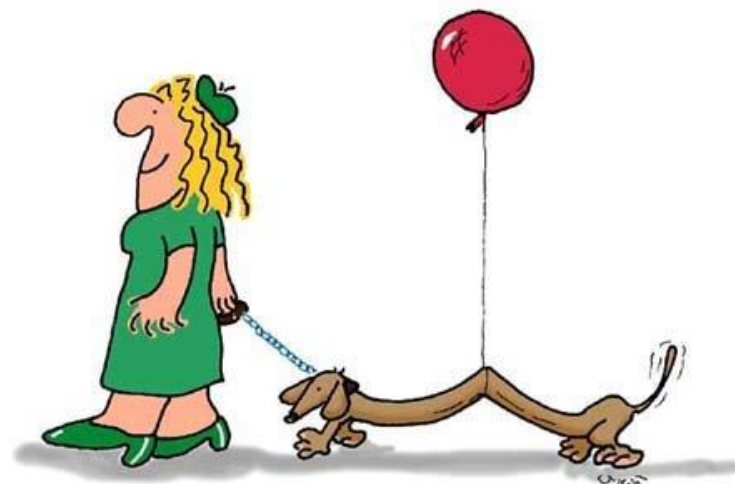
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.

13.
Pár vtipů pro Vaše pobavení

Sme zachráneni! Práve sa pripája na www.horskaslužba.sk.

14.

Pořád jenom přines, přines, přines!!!
Tak tady máš ten zkurvenej klacek
a už si na něj konečně dávej pozor!

„Dnes se tě nebojím, já su vožralé jak doga!“

15.

Hlídací pes

Haló, volám ohledně toho hlídacího psa, co jsme od vás koupili. Můžete nám poradit, jak to máme zařídit, aby nás pustil domů?

Utracení psa

"Ále, člověče - musel jsem utratit psa." "Co - byl vzteklej?" "No, nadšenej zrovna nebyl"

Letecký pes

Letadlo se chystá ke startu. Na poslední chvíli nastoupí muž se psem a posadí se s ním na dvě volná místa vedle cestujícího u okénka, pes zaujme prostřední sedadlo.

Cestující se tázavě podívá na muže se psem. Ten vysvětlí, že jsou zde služebně, zaměstnává je letecká společnost. "Rexe si nevsímejte, to je náš nejlepší čmuchačí pes. Jakmile odstartujeme, uvidíte ho při práci." Letadlo se zvedne a psovod řekne cestujícímu: "Teď se dívejte. Rexi, hledej!" Pes seskočí, projde uličkou a sedne si před jednu ženu. Po několika vteřinách se vrátí a položí packu psovodovi na rameno. Ten se obrátí k sousedovi a řekne: "Má u sebe marihuanu. Poznamenám si číslo sedadla a na nejbližším letišti si pro ni přijde policie." "Skvělá práce!" odpoví cestující. Psovod pošle psa znovu na obchůzku. Ten čenichá, posadí se u jednoho cestujícího, vrátí se, a položí psovodovi na ramena obě tlapy. "Tak tenhle

16.

má kokain. Poznamenal jsem si sedadlo." "Ten pes se mi líbí!" Psovod vyšle psa do třetice. Ten prochází tam a zpátky, nakonec se u jednoho cestujícího posadí, vrátí se, vyskočí na sedadlo, roztřepe se a všechno kolem podělá. "Co má tohle znamenat?!" zeptá se cestující znechuceně. Psovod zašeptá: "Našel bombu..."

Chytrý pes

Hajný se chlubí v hospodě, jakého měl chytrého psa: "Pánové, jak velký kus dřeva jsem mu ukázal, tak velkého zajíce ulovil. Škoda, že ho už nemám." "A co se mu stalo?" "Minulý týden mu stará ukázala žehličku a od té doby se ještě nevrátil!"

Bernardýn

Policisté zastavili auto, protože za volantem seděl bernardýn. "Zbláznil jste se?", rozčilují se na vedle sedícího muže. "Já za to nemůžu, stopoval jsem a tenhle jedinej mi zastavil."

Tak a to už je vážně všechno

Posílejte své příspěvky, abychom mohli co nejdříve vydat další číslo oblíbeného časopisu Helppsík. Adresa je stále stejná kacka@helppes.cz

V příštím čísle se dozvíte, jaké akce pro Vás připravujeme v příštím roce.

Tým Helppes Vám přeje krásné Vánoce a v roce 2006 hodně zdraví a radosti s Vašimi psy, pejsky, pejsánky, hlídači, asistenty, pomocníky, miláčky, hafáčky

